

NEDELJNO ĆASKANJE - ZORAN DAŠIĆ DAŠA, LIDER GRUPE „LEGENDE“, O FESTIVALIMA I SVOM ANSAMBLU

Svaki naš festival je parodija

U ovom poslu dobar je onaj ko je uspešan dugoročno, nisu bitne stvari koje su kratkog daha

Zoran Dašić Daša, osnivač i vođa grupe „Legende“, njihov tekstopisac, kompozitor, gitarista i tamburaš, ima status priznatog umetnika, član je Udruženja kompozitora Srbije, radi kao muzički urednik u redakciji RTS-a, a i pored dve zbirke pesama u kojima su se našli stihovi koje je grupa opevala, ovaj moderni poeta čije su sentimentalne sentence preuzete kao vid romantične SMS komunikacije ne smatra da je pesnik. Pa ipak, teško da se bilo ko neće složiti da je za njega, Aleksu Šantića, Đuru Jakšića, kneza Mihaila zajedničko to da su stihovi koje su napisali kroz pesmu ušavši u „Eustahijevu trubu“ jednog pokoljenja postali deo kolektivnog sećanja. Poređenju za ljubav, tek, nema kafane u kojoj se još isto veče neće čuti „Mila“, „Što te nema“, „Emina“ i „Obriši suze, draga“, ali i „Zbog tebe“ ili „Ne veruj“, „Oj, mladosti“, „Konji vrani“ ili „Na krilima“. Ovaj muzički stvaralac, u pauzi stvaranja novih pesama, u „ćaskanju“ za Glas priča o festivalima i festivalskim žirijima o muzičkom programu na televiziji i svom ansamblu.

LIČNA KARTA

Ime: Zoran Dašić

Nadimak: Daša

Datum rođenja: 11. mart 1956. u Beogradu

Horoskopski znak: Ribe

Zanimljivost: Malo je poznato da je Daša kolekcionar gitara, što, možda, nije ni neobično, ako se zna da je svirao neku drugu vrstu muzike od one koju smo u poslednje vreme navikli da od njega slušamo. Svirao je rok, džez-rok, swing, svirao u Big bendu. Prošao razne faze i svirao sa mnogo poznatih ljudi. Svirao je Daša i u grupi „Opus“ sa Džindžerom iz „Čorbe“, Miletom iz „Ju grupe“. Bio je muzički urednik na TV Politika. Privatni život: Iz braka sa spisateljicom Nenom Grujić ima dva sina, Andriju (1983) i Marka (1988).

„Prekobrojni čas“

- Imam bogat urednički staž, počeo sam kao urednik najpre na Radiju Studio B, bio sam osnivač sa još nekim mladim ljudima i pokojnim Draganom Jerićem emisije za srednjoškolce „Prekobrojni čas“ u vreme dok sam još bio u gimnaziji. Kad je trebalo da zasnujem radni odnos kao mlad i samouveren momčić, rekao sam da želim da oni puštaju mene, a ne da ja puštam druge i da ću biti zvezda. Kasnije sam bio i na Televiziji Politika i evo sada na RTS-u.

Nedavno ste se u Crnoj Gori opet prihvatili učešća u žiriju na jednom festivalu?

- Rado sam prihvatio da budem član žirija pošto sam bio na odmoru u Herceg Novom u to vreme. Poučen iskustvom odranije, nisam imao želju da se uključim u odlučivanju o gran priju, ali na večeri mladih nada nisam imao ništa protiv da budem deo festivalske priče.

Iako imaš čudno iskustvo sa žiriranjem?

- Kada me neko ko me zove kaže da mi nudi učešće u žiriju jer sam poznat po tome da se i na svoju štetu trudim da taj rad bude realan i kakav treba da bude, onda to ima specifičnu težinu. Treba izaći pošten iz cele te priče, ali nema tu neke velike koristi, pa ni novca. Neko može da bude pobednik nekog festivala bez problema, ali ako ta pesma nije hit i nije prava, ona će se zaboraviti posle pet dana, a biće hit ono što je stvarno dobro. U ovom poslu dobar je onaj ko je uspešan dugoročno, nisu bitne stvari koje su kratkog daha i najveća huka, buka oko neke pobede na nekom festivalu može da traje najviše dva, tri meseca. Zato zastupam priču istinitosti. Bio sam i sam više puta na nekim festivalima na kojima sam bio oštećen i znam kako se oseća neko kome je nešto zaključeno. Zato se trudim da, bar kad sam deo te priče, ispravim to kako mogu.

Zašto kod nas postoji odbojnost prema festivalima?

- Kao urednik na televiziji bio sam u prilici da budem i organizaciji mnogih festivala. Generalno dolazimo do situacije koja je teška: neće najveća imena da se pojave na festivalu, za razliku od drugih zemalja. Gledajte Sanremo u Italiji, ili hrvatsku „Doru“. Nema tamo „Operacije trijumf“ ili „Zvezda Granda“, tamo se pojavljuju Džiboni i jedna Josipa Lisac, bez obzira na to da li će pobediti. Cilj mi je bio da, kad se već bavim tim poslom, nešto slično tome izvedem i ovde. Ovde ne možeš puškom da nateráš na festival one koji su jaki, jer se boje, jer su kod nas po definiciji „festivali namešteni“. Da se uvek za nekog nešto pakuje, da su topovska hrana i da će biti iskorišćeni i za legitimitet nekom „indijancu“ koji će dobiti nagradu preko tih i takvih kombinacija. E to treba eliminisati i onda nećemo imati pitanje loših i neinteresantnih festivala i čemu toliki festivali. Inače, tačno je da ima previše festivala koji su nedovoljno dobri na kojima zvezde hoće pevaju, ali samo u revijalnom delu...

Imaju li naši festivali smisla?

- Moj stav je da treba biti pošten, pa makar bio optužen za glavnog krivca kao na toj „Beoviziji“ na kojoj su „No nejm“, ‘potukli’ „Flamingose“ i otišli u Kijev. I ko zna da neko kome je pobeda na nekom festivalu odskočna daska neće sutra biti novi Zdravko Čolić. Tu je primer Marije Šerifović, koja je napravila američki san. Za to sam da se svima da šansa, takvim načinom imaćemo i interesantnije festivale i jedna takva manifestacija imaće veću težinu i ljudi će ozbiljno govoriti i tome i imati ozbiljan pristup. Ovako je svaki festival kod nas kao parodija.

Koliko neko ko danas radi na televiziji kao urednik ima slobodu, a koliko je rejting jedino merilo?

- Ovde je jedno apsolutno pomračenje. U procepu si stalno, pošto su uvedene liste gledanosti, rejtinzi, koeficijenti, koji su na nekim televizijama i presudni. Kod nas na javnom servisu to još uvek nije jedini kriterijum iako se ipak i to gleda. Ali ta dilema postoji. Da li treba da se odlučiš za nešto što je stvarno kvalitetno, i što svesno znaš da će mali broj ljudi da sluša s pažnjom, ili ćeš da se prepustiš ukusima mase i da im daš ono što vole, i imaš lepu, gledanu emisiju i sa puno sponzora. I da te niko ne pljuje osim odanih, napred pomenutih desetak posto gledalaca, koji su kultivisani i drže do kvaliteta. Srećom, na Javnom servisu moraš da podmiriš sve vrste ukusa, tako da možeš da pustiš i nešto što je kvalitetno i ozbiljno. Pri tom, ne mislim samo na klasiku, imamo i ozbiljnu pop, i rok muziku i narodnu. Znam da ovima na komercijalnim televizijama nije lako.

Koliko je grupi korist ili šteta to što si urednik na RTS-u?

- Pokušavam da to iznivelišem. Na televizijama na kojima sam ja radio bilo nas je samo onda kad je trebalo i koliko je trebalo da nas bude. Onda kad je bilo povoda, koncert, nova ploča, tako da niko nije mogao da nam zameri protekciju. S druge strane, ponekad se čini da bi nas na svim televizijama bilo više da nisam radio kao

urednik programa na „konkurentskim kanalima“. Poslednjih godina ljudi kažu da nas ima više na drugim televizijama nego na onoj na kojoj radim.

Šta grupa radi ovih dana?

- Od februara prošli smo četrdesetak gradova i imamo interesantnu poziciju da nas tako malo ima po tim medijima, da neko može da se zapita da li oni uopšte postoje, a sa druge strane, sigurno smo među prvom petorkom koja najviše radi na ovim prostorima i poslednjih godina smo, reklo bi se, rekorderi, sa 70 do 90 gradova u kojima punimo sale, imali novi album ili ne. U međuvremenu, za novi CD ili maxi singl napravio sam nekoliko odličnih tekstova, za koje kažu da su prave „Legende“, koje još „samo“ treba da uglazbim, što bi se reklo.

Autor:

Olivera Stojmirović